

»Ne vem, ali bi ga, ali bi ga ne«, pomisljal je nekoliko.

»Jedna milost, če ga, dve, če ga ne«, dé Pogačar ter hoče sam nagniti.

»No, le sèm dajte«, premisli se sedaj Blaž in izprazni kozarec. »Tako me je okrepcalo, da bi ga précej lahko še jeden kozarec«, pošalil se je.

Pogačar, ne bodi len, natoči mu vnovič, Blaž pa tudi to izpije.

Doslej je bil razposajen Blaž, sedaj je pa začelo rojiti vino. Ej, to ni, da bi se kar tako jemalo! Tak mlad deček, pa vam zvrne dva polna kozarca močnega vina! Nespameten Blaž, ker ga je spil, še nespametnejši Pogačar, ki ga je dal! Blaža je vino tako premotilo, da je nazadnje sam sebi rekel »vi«, proti domu gredé pa je bil »opotekar« in »padar«. Drugo jutro ga je bolela glava; mati so mu tudi nejevoljni in žalostni pravili, kako se je opotekal in padal — seveda sam ni vedel nobene stvari. Materi je pa verjel; in kaj bi jim ne, saj ga je bolet komolec in opraskani je imel obe roki. Opravičeval se ni nič, samo to-le je izustil: »Z ljudmi se že še sme človek malo pošaliti, z vinom pa prav nič, to sem izkusil včeraj.«

Pri tem je tudi ostalo. Blaž Vrtavka se je od tega dne vina in sploh pijače bal — jeli, prav je imel! — ljudem je pa še vedno rad kako hudo-mušno zasolil in zagodel.

J. Štrukelj.

S n e g u.

Snežek, ej, že pada!
Polno ga je že,
Bela je livada,
Polje in goré.

Solčni žarek sinil
K nam bo tisti čas,
Sneg in led bo zginil;
Noč bo vzela mráz,

Padaj iz višine,
Mêti na vso moč —
Dan za dnevom mine
In za nočjo noč.

In mi zasmijali
Bomo se tedaj,
S petjem zaplesali
V cvetni log in gaj!

— n —

Mamka peč.

Kaj se skrivaš, mamka zlata,
In se stiskaš v kot za vrata?
Saj si draga vsem in všeč,
Stara mamka, draga peč.

Kar so oče te kupili,
In zidarji te zložili,
Kar tu v kotu nam stojiš,
Le dobrote nam deliš.

Pečeš štruca za otroke,
Kuhaš kašo, štruklje, cmoke,

Kavo kuhaš, mleko vreš,
Večkrat v ponvi kaj ocreš.

Kadar pridemo iz šole,
Znesemo brž k tebi stole,
Náte splezamo celó,
Ti pa božkaš nas gorkó.

K tebi, peč, hitimo radi
Ne le stari, tudi mladi,
In najložje se uči,
Kdor pri tebi se tišči.

Da prekrižati se znamo
Čuli smo pri peči mamo.
In pri peči nas učé
Vse molitvice lepé.

Babičino grlo velo
Poje pesmi nam veselo,
Mnogo mično pripoved
Pravil je ob peči ded.

Kuhaj, peči, nas ogrevaj
In na svoj hrbet nas devaj,
Vsem si draga, vsem si všeč,
Stara mamka, draga peč!

Tone Korinjski.

Burja.

Banes, burja, spet bučiš,
Da so trdi udje moji;
Kar v vrtinec svoj dobiš,
Pleše vse po godbi tvoji.

Čakaj, da domov dospem
In pri peči se ogrejem —

Skozi okno lahko zrèm
In se jezi tvoji smejem.

Ah, kakó to dobro dé,
Če od zunaj burja piska,
H gorki peči pa smeje
Človek hrbet svoj pritiska.

—n—

LISTJE IN CVETJE.

Slike.

»Užaljeni deček.« Hoteli smo svojim mladim čitateljem posebno veselje napraviti za prelepe božične praznike; zato smo priredili barvano sliko, ki je narejena natanko po večjem originalu našega slavnega slikarja Langusa. Take raznobarvne slike, kolikor vem, še do sedaj nismo imeli v slovenski knjigi; tudi to delo zopet kaže posebno spretnost naše »Katoliške Tiskarne«. Slike same nam ni treba posebej opisovati; kaj takega, kar nam predočuje, se med mladim svetom pač lahko vidi premnogokrat. »Vrtčev« urednik le želi vsem, da bi jih ljubi Bog obvaroval takih bridkih ur, osobito, da bi si nobeden sam ne nakopaval nepotrebnih solzâ po svojem napačnem vedenju. Obratno pa naj bi bili zlasti sedaj o božičnih praznikih oveseljeni z enakimi darovi, kakor jih kaže druga naša slika! — Ko bi dobili več naročnikov, postregli bi še kdaj z enakimi slikami; a reč je draga.

Rešitev rebusa v 11. številki:

**Vsaka kri enkrat vskipi,
Vre, pojenja, se shladi.**

Prav so rešili: Franc Gruden, trgovec v Spod. Retji; Milica, Justina in Mimica Kaligar, učence pri svet. Križu pri Kostanjevici; Ivan Kosi, nadučitelj. Kancijanilka Pirčeva, učiteljica pri sv. Lenartu pri Veliki Nedelji; Teodor Weinhard, nadučitelj v Dornovi; Jos. Troha, učitelj, Alojzij Vodin, organist v Dobovcu; Tonček in Luka Slamberger, učenca, Rezika Robič in Ema Zenkovich, učenci v Ljuto-

meru; Mici in Tinči Gartner v Planini; Marija Urbas, učenka III. raz. v Planini; Viktor Kragl, dijak v Trzinu; Karol Chiautta v Planini; Nikolaja in Ana Ruech, učenci IV. raz. in Minka Ruech v Trzinu; Fr. Lavtižar, učitelj v Kamni gorici; Berta in Minka Meglič, učenci IV. razreda na Vrsknem.

Odgovor na vprašanja v zadnjem listu:

17. V jeseni in po zimi je gostokrat megla zato, ker površje vodâ in vlažnih tâl ostane dlje časa gorko in izhlapeva veliko sopara, katerega pa hladnejše ali s soparom že nasičeno ozračje ne more več vsprejemati in se mora torej zgostiti. Ta zgoščeni sopar nastopi začetkoma v silno majhnih votlih vodenih kapljicah, katere se sprijemljejo v večje gruce in v veliki množici niso več prozorne. Vodene kapljice nekaj časa plavajo po zraku, se čimdalje bolj nižajo in slednjic popadajo na tla. Padši na gorkejšo zemljo ali vodo — ker v jeseni in večkrat tudi po zimi je zemlja in voda gorkejša nego zrak — vzdigujejo se zopet kot sopar in večkrat tudi v meglo. Taka vedna sprememba provzroča jesenske in zimske megle.

18. Pomen Kristusovega izreka je: da bogatin silno težko pride v nebesa, po natorni poti mu je to celo nemogoče. Ker pa mora imeti vsaka dobra primera svoj »tertium comparationis«, t. j. vsaj nekaj, s čimer je primerjena reč slična prvotni, kateri se primerja, razlagajo nekateri besedo »kamelo« drugače, ker ima tudi debela vrv na barki podobno ime, drugi